

Ліки зцілюють тіло, а книга - душу

БІБЛІОТЕРАПЕВТ

СПЕЦВИПУСК № 01 (13) 2022

Видається з 1 жовтня 2014 року

Сайт Наукової бібліотеки libr.knmu.edu.ua

Архів «Бібліотерапевта» <http://repo.knmu.edu.ua/handle/123456789/6941>

ЗМІСТ

ХРОНІКА ПОДІЙ

Почуй мене, Європо!
Десятий день війни
Відбиток

А. Попова.....С. 4
Є. Бочарнікова.....С. 5
А. Стефаниць.....С. 6-7

Поговоримо про...

«Нас змінила весна»
Подяка
Особлива весна

К. Тімченко.....С. 9
К. Овчаренко.....С. 10

ДУША ПОРАНЕНА ВІЙНОЮ

Задание на завтра
Я йду до перемоги
Доброго ранку, я з України
Мрія
Пижама с мишкою
О любви
Прощальное
Нові захоплення
Тобі, моя Вкраїно
Скажеш мені?
Непереможний Харків
Любов до міста
Тиша
Думки
Настала війна
Дорога життя
Весна
Жаль ты не узнаешь больше
Солнце светит так ярко
Я думал это твои слёзы на стекле
Олень Морозова
Долонька миру

М. КороховаС. 12
О. ФедоренкоС. 12
Г. Мороз.....С. 13
В. Береснева.....С. 14
А. Карамышева.....С. 15
К. Остапенко.....С. 16
В. Бутко.....С. 17
Д. Крамаренко.....С. 17
А. Рзаєва.....С. 18
Д. Демчук.....С. 19
В. Ващенко.....С. 20
І. Медведєв.....С. 21
М. Р. Мірзоева.....С. 22
Т. Лежнева.....С. 23
М. Гурська.....С. 24
М. Гаургова.....С. 24

ФОТОПОГЛЯД

Весняне натхнення
Атмосфера українського села
Сакура

Д. Чорна.....С. 26
В. Трубецька.....С. 27
С. Тінчуріна.....С. 28

ХРОНІКА ПОДІЙ

ПОЧУЙ МЕНЕ, ЄВРОПО!

Вже пройшло майже три місяці з тих пір, як у серцях українців з'явилися однакові рани.

Майже три місяці, коли замість затишних осель, українці вимушені засинати у підвалах, коли

хочеться просинатися під звуки будильника, а не сирени, коли тиша вартує більше, ніж квартира, коли усе, що раніше було нормальним, стало для багатьох розкішшю.

Саме тому ми долучилися до акцій із закликом рятувати українські міста, бо нам, як і кожному громадянину, зараз болить за кожне зруйноване життя.

ДЕСЯТИЙ ДЕНЬ ВІЙНИ

П'яте березня. Шоста година ранку. Я стою біля відчиненого мною підвалу та милуюся накритим снігом садом, вдихаю холодне повітря з насолодою. Було дуже несподівано побачити таку картину в березні. Але виглядало все, як уві сні. Як гарно, що зараз ще наші вороги сплять та не сиплють на нас ракети та інші снаряди.

Вчора я гадала, що це буде останній день в моєму житті. Але ж стільки всього треба встигнути... Снаряди падали настільки близько, що будинок весь здригався. Це було жахливо.

Ми заїздили до підвалу, у баню, я лежала на полиці та молилася. Над моєю головою частково нависала інша полиця та, в якийсь момент, у моїй голові пролетіла думка: «Якщо у дах щось влучить, то мабуть, ця полиця може обломитися та впасти прямісінько мені на голову. Ні, краще ляжу трішки подалі».

Але, нарешті, й ця канонада закінчилася і ми знову вийшли на вулицю.

Через деякий час сусіди розповіли, що на кладовищі, неподалік від нас, двоє хлопців ховали померлу бабцю, їх родичку. Один із снарядів влучив на те саме кладовище. Їх цим снарядом і накрило. Як результат, ховати довелось всіх трьох в одній ямі.

В якісь моменти починаєш цінувати звичайні для нормального

часу речі, наприклад, гарячу воду, опалення, газ та електрику. Як виявилось, це не дуже «весело» митися раз на тиждень, їсти не зрозуміло що та постійно ходити у светрі та пуховику навіть в хаті. А відсутність Інтернету та будь-якого зв'язку — це взагалі окрема історія. Ти ніби в капсулі, не маєш ніякої інформації про ситуацію в країні та місті, немає можливості зателефонувати родичам та друзям, спитати, чи живі вони, чи у безпеці. Так само і тобі ніхто не може додзвонитися. І все, що тобі лишається, це прости чекати.

Наступного дня ми виїхали в інше місто. Нервова система вже не витримувала, всі знаходилися на грані зриву.

Десь через тиждень-другий у нашому селі сталася справжня бійня. Багато домівок тоді постраждало та людей теж. Одній жінці відірвало голову танковим снарядом. Потім інша жінка підірвалася на міні, отримала осколкове поранення у живіт та померла, через те, що не було змоги швидко потрапити до лікарні. Чоловік також нарвався на міну, але отри-

мав поранення у стегно, його змогли вивезти, але що відбувалося далі мені вже не відомо.

Ніхто не міг навіть і передбачити, що наша нація буде в такому скрутному становищі. Зараз ми знаємо, що таке жити під обстрілами, знаходитись у постійному страху. Всі наші плани, мрії та сподівання були зруйновані війною. Багато людей загинуло, а багатьом нікуди вертатися.

Але я впевнена, що ми перемаємо та відбудуємо наші чудові міста, адже правда за нами.

Слава Україні!

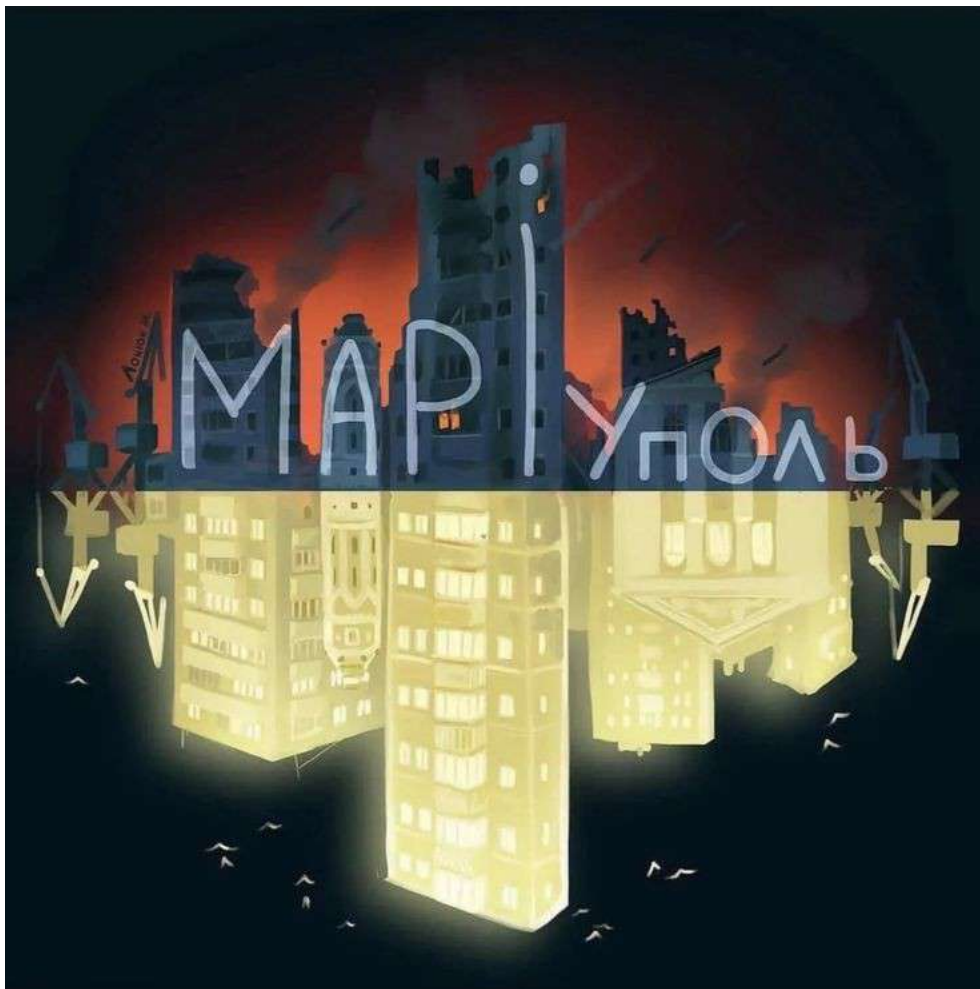

ВІДБИТОК

24 лютого 2022 року у зв'язку з вторгненням росії на територію України багато мешканців селищ передмістя Маріуполя виїхали до міста з думкою про те, що бойові дії не зачеплять саме місто.

2 березня 2022 року у зв'язку з повною блокадою міста Маріуполь та знищенням усієї його інфраструктури зв'язок з багатьма мешканцями міста було втрачено, але в них все ще жила надія на відновлення контакту з навколишнім світом. З початку блокади міста робилися спроби доставки гуманітарної допомоги, але вони так і не мали успіху. Люди об'єднувались будинками, перебіжками готували їжу на вогнищах, доки не видно і не чути літаків, для деяких це було останньою помилкою у їхньому житті.

З кожним днем все більше і більше страждає місто та його мешканці, починаються мародерства, їжу та воду стає складніше знайти. Все більше людей гине у пожежах та під час обстрілів, але це лише найкращий розклад смерті, незважаючи на весь сум і біль, адже люди починають поми-

рати від голоду або назавжди залишаються під завалами у сховищах з вічними благаннями про порятунок. Жахлива доля спіткала всіх, незалежно від віку, статі, віри.

Дедалі менше інформації надходило з міста. Часом її зовсім не було.

Перебуваючи у відносній безпеці та усвідомлюючи усе нагнітаюче становище в рідному місті, де зберігається багато спогадів, і це лише невеличка частина всього, адже там знаходяться рідні та дорогі люди, спіткають думки про те, що все могло бути інакше, але справа не тільки в тому, що війни могло не бути, просто багато що

можна було прожити інакше.

Одного разу, людина, яка жила весь цей час у зоні АТО, з часткою оптимізму сказала: «Може й добре, якщо в нас буде війна, тоді з'явиться хоч якась визначеність». Але це говорила людина, яка не могла уявити собі весь той жах і масштаб, який ось-ось настане. Але потім вона зрозуміла, що краще жити не знаючи, що буде завтра, аніж з розумінням того, що завтра може не наступити.

За весь цей час було багато що переосмислено, а головне з'являлося розуміння того, що краще говорити та діяти тут і зараз, адже можливості може більше не бути. Тому, якщо любиш – люби та кажи про це, хочеш здійснити мрію

– здійснюй, роби все, що зможе зробити тебе та оточуючих щасливими.

Незважаючи на весь жах і біль, ці події послужили великим поштовхом для нашої нації, з кожним днем ми стаємо все сильнішими та більш згуртованими, що в результаті більш об'єднаного і сильного духом народу у світі не знайти. Щоправда, і величезну ціну ми вже заплатили, на жаль, це ще не кінець. Але кожен впевнений, без суперечки, що ми все ближче й ближче до нашої перемоги та звільнення наших земель, де нам ще довго доведеться працювати, щоб повернути все у колишній вигляд.

Але поки перемога ще не настала, кожен з нас повинен любити Україну, адже це не її влада, яка не може усім догодити, це земля, поля та річки на ній, гори, що височіють, і головне, це добрий і чуйний народ. Тепер ми назавжди запам'ятаємо це і все буде Україна!

Я – українець!

ПОГОВОРИМО ПРО...

«НАС ЗМІНИЛА ВЕСНА»

Весна... Які асоціації виникають у вас із цим словом? Тепло, спів пташок, духмяний аромат квітів. Весняний Харків надихає на нові звершення, мотивує до дій. Ми планували, мріяли, чекали цю чудову пору. Але все змінив ранок 24 лютого. На нашу землю, в рідні міста та села, прийшла війна. Тепер не чути співу пташок, не така яскрава зелень, не такі духмяні квіти. Ми чуємо свист ракет та шум винищувачів, бачимо численні руйнування, сльози матерів та дітей. Зруйновані будинки, зруйновані долі. Наше щасливе майбутнє зруйнувало жахливе теперішнє.

Згадую слова Еріха Марії Ремарка: «У темні часи видно світлих людей». Вони набули особливого значення під час війни. Ми побачили мужніх захисників та захисниць, які боронять нас кож-

ного дня від ворога; волонтерів, які, ризикуючи життям, розвозять їжу, сортують продукти, готують обіди, постачають на фронт необхідне обладнання, надають притулок тим, хто втратив дім або змушений був покинути його, рятуєчись від обстрілів. Люди, які продовжують працювати, також допомагають країні, підтримуючи економічний рівень. Діти, які продовжують навчатися, зміцнюють науковий та освітній потенціал нації. Кожен воює на своєму фронті. Я пишаюся нашою країною, нашими людьми, бо у важкі часи ми допомагаємо один одному, продовжуємо розвиватися.

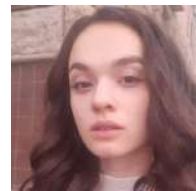
Які спогади залишить ця весна в серцях людей? На жаль, вони не будуть такими щасливими, як у мирний час. Зруйновані будинки, біль за Маріуполь, Ізюм, Харків, Охтирку, Херсон та інші міста

України, окупацію мого рідного міста Балаклії, ночі в підвалі, свист ракет. Так, я це запам'ятаю. Такі спогади залишають глибокі рани, які дуже повільно загоюються. Але запам'ятаю й цю сміливість та відважність наших захисників, безмежну гордість за свою країну, взаємодопомогу та єдність українців, підтримку друзів та рідних. Хочу навести слова з пісні Марії Коваленко: «І докорінно нас змінила весна». Справді, ми не будемо такими як раніше...

Ми стали сильнішими та витривалішими. Ми зрозуміли справжні цінності: спілкування з родиною, ранкове сонце, прогулянки з друзями, дорога додому, навчання. Ми почали цінувати життя, буденність, адже в цьому й було щастя, яке ми так довго шукали. Я вірю в українців та нашу перемогу! Сподіваюся, що наступна весна стане знову квітучою, яскравою та мирною!

ПОДЯКА

Наші волонтери, медики, працівники швидкої допомоги, ми щиро вам вдячні!

Бути волонтером — це важлива і відповідальна місія, але ніяк не «робота» у звичному її сприйнятті. Це свідомий вибір кожної людини, і саме цей напрямок — це про відповідальність, доброзичливість та «широту душі». У цей надтяжкий час для нашої країни ваш внесок, ваша невтомна праця та небайдужість дають віру та надію!

Наші медики — це саме ті люди, які невтомно працюють щодня, рятуючи життя тих, хто потра-

пив у біду. Ви — наші бджілки, які працюю і день, і ніч задля нашого здоров'я та гарного самопочуття. Це і є внесок до спільної мети — перемоги!

Працівники швидкої допомоги, ви ризикуєте заради нас своїм життям, ви виїжджаєте до різних куточків міста задля нашого порятунку, інколи, навіть забуваючи, про власну безпеку. Просимо вас, будьте обережні заради нас, а ми будемо обережні заради вас! Неможливо виділити когось, кожен внесок є особливим та надважливим! Ви всі приділяєте

Я РОЗУМІЮ, ЩО ТОБІ ТЯЖКО,
АЛЕ ТИ ГОЛОВНЕ ТРИМАЙСЯ!

ПИШАЮСЬ ТОБОЮ

свій час задля допомоги та порятунку нужденних. Це дуже цінно, та ми вдячні кожній людині, яка не є байдужою. Бережіть себе та не втрачайте надію! Все буде Україна!

ОСОБЛИВА ВЕСНА

Весна — найдивовижніша та найромантичніша пора року, яка чарує своєю красою та краєвидами. Цього року весна «особлива» для кожного з нас, але не треба забувати про те, що життя триває...

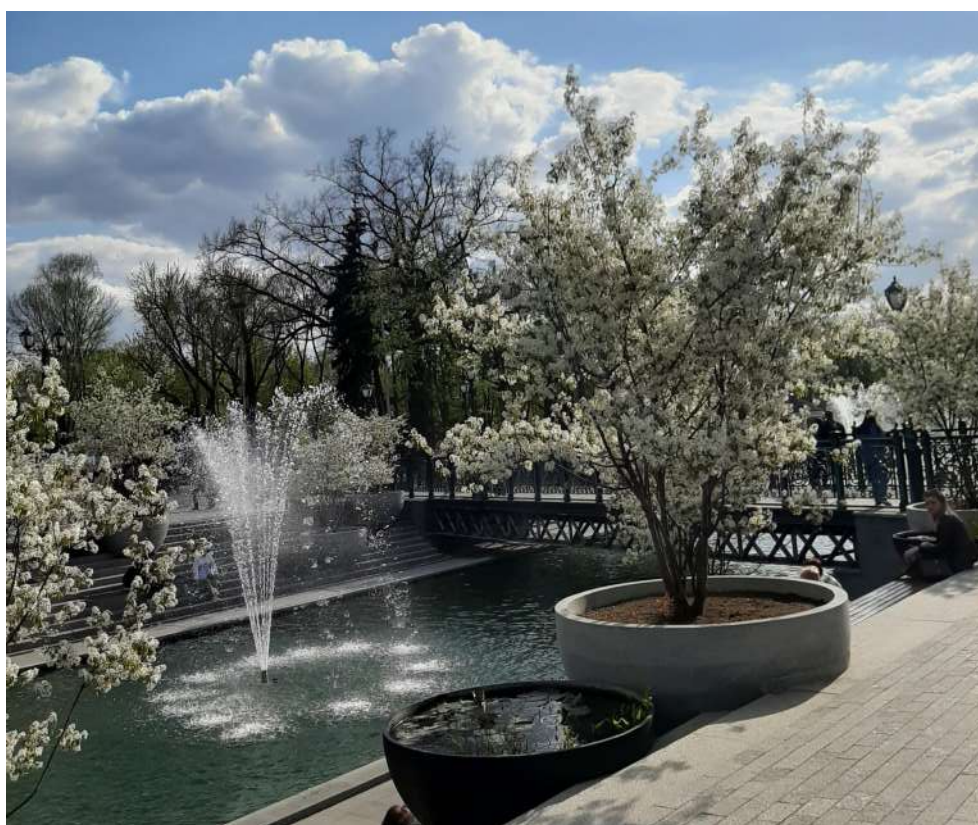
Пропоную Вам хоча б ненадовго відкласти телефон та припинити читати новини. Вийдіть на вулицю, візьміть з собою термос з улюбленим чаєм та просто відпочиньте від усього того, що відбувається. Але не забувайте про власну безпеку!

Пам'ятайте, що одного дня ми всі разом вийдемо на вулицю та будемо святкувати нашу перемогу, у дворах будинків знову буде лунати дитячий сміх, а в автобусі не буде вільного місця для вас після важного робочого дня! Ви будете сердитися, тому що не зможете знайти вільне місце у своїй улюбленій кав'ярні і саме тоді зрозумієте, що настала чарівна пора року, що місто ожило і немає сенсу гніватися. Ви зробите ковток найсмачнішої кави та

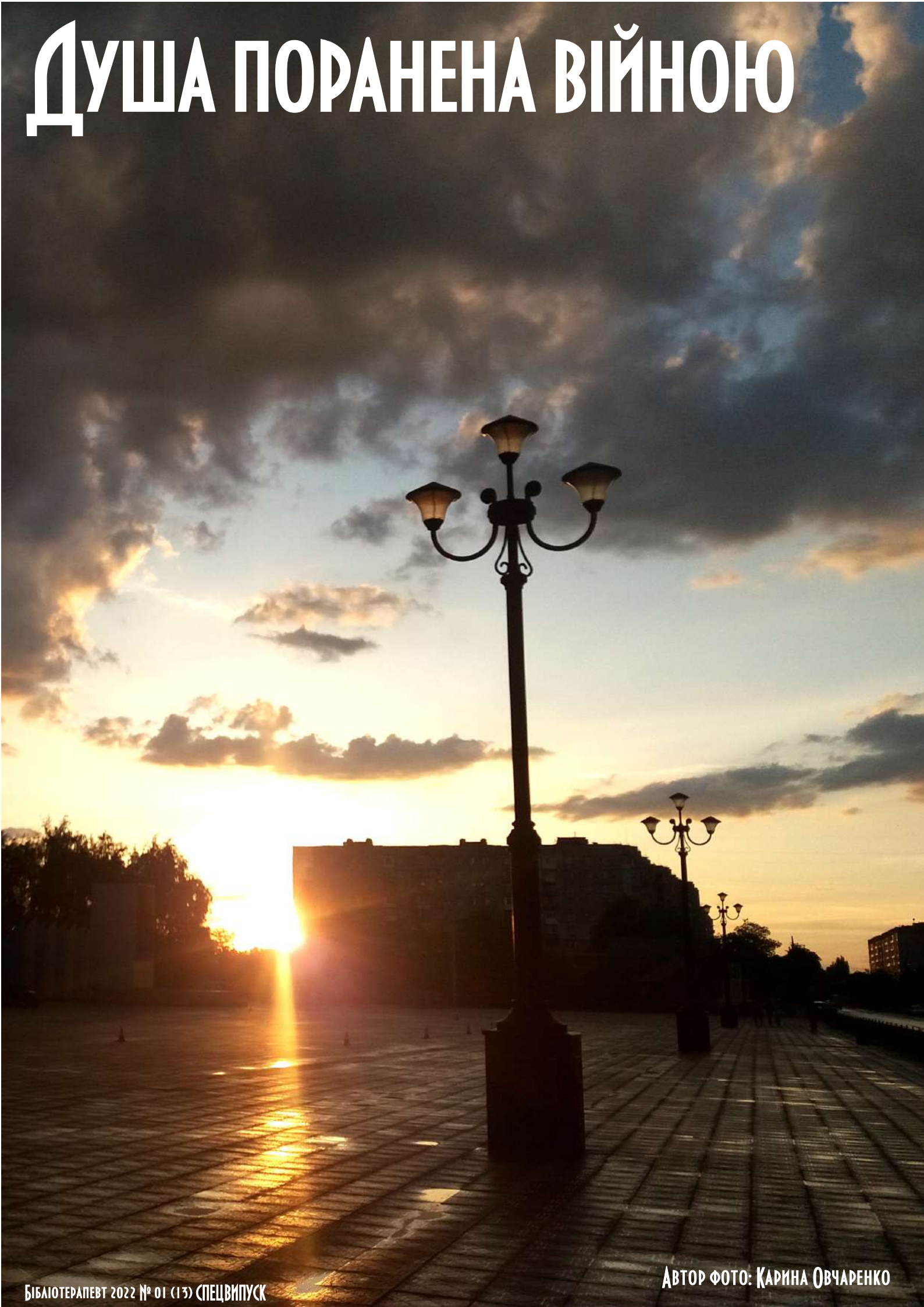
просто будете гуляти, не шукаючи очима безпечне місце недалеко від вас...

Не втрачайте надії та віри у краще, все буде добре. Головне — бережіть себе та своїх близьких,

цінуйте кожну хвилину, яку проводите з ними, не забувайте казати як сильно ви їх любите та частіше робіть їм приємне. Разом — до спільної мети!

ДУША ПОРАНЕНА ВІЙНОЮ

АВТОР: МАРИЯ КОРОХОВА
1 МЕД. Ф-Т, 2 КУРС

АВТОР: ОЛЬГА ФЕДОРЕНКО
3 МЕД. Ф-Т, 5 КУРС

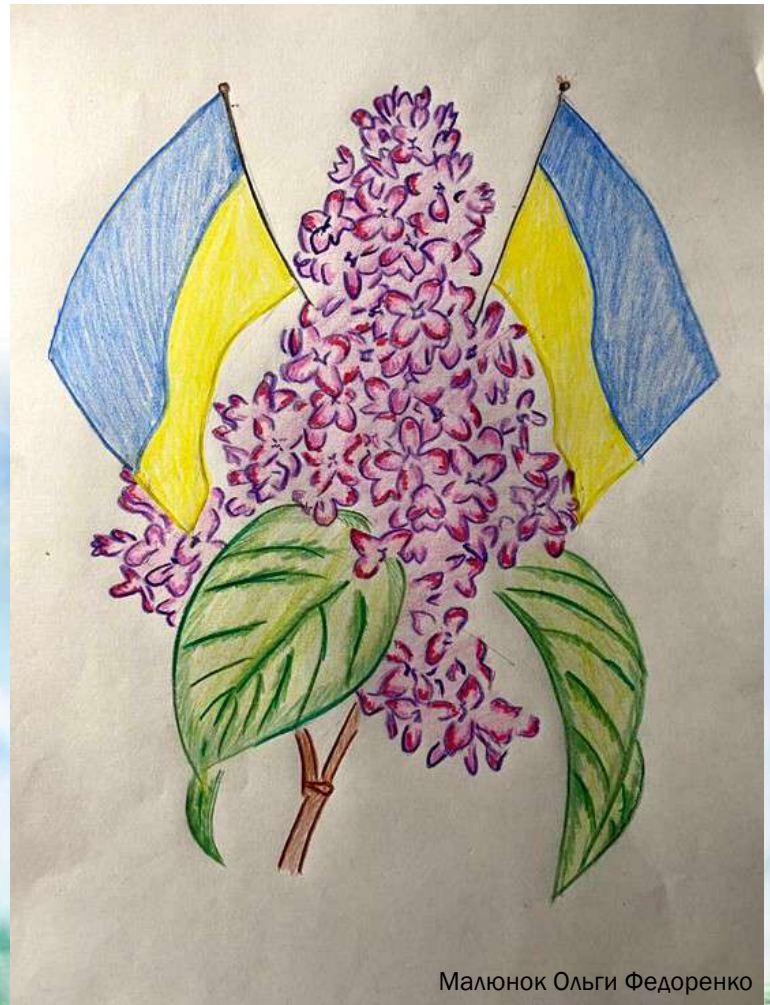

ЗАДАНИЕ НА ЗАВТРА

А ведь всё это закончится,
Раз и навсегда.
Мы вернёмся снова,
только ты и я
Расцветут фиалки, солнышко взойдёт,
Наслаждаться музыкой,
ночи напролёт.
Знаешь, я скучаю,
Сильно и безустали,
Всё жду нашей встречи,
и твержу без умолку.
Ведь когда мы встретимся,
мир для нас с тобой
Станет чуть красивее,
добрее и прекраснее.
Спасибо что ты есть, и тоже как я,
Всё ждёшь нашей встречи,
пишешь мне всегда.
Любовь не знает времени,
возраста и дней,
Сколько мне придётся,
ещё быть вдалеке

Я ЙДУ ДО ПЕРЕМОГИ

Я йду до перемоги, рідна Україна!
Весна на дворі,
Бузок цвіте
Радіти мушу й хочу, а не можу
Душа болить за побратимів,
Що не побачать вже весни!

Малюнок Ольги Федоренко

ДОБРОГО РАНКУ, Я З УКРАЇНИ

Доброго ранку, я з України.
Доброго ранку, у нас війна.
Я залишаю прострочені мрії
Та залишаюсь сама.

Я залишаю останні надії,
Що це лиш жахлива гра,
Ми потребуємо зараз дії,
А не якісь слова.

Я розтуляю заплющені очі,
У грудях під ранок пече,
Я сподіваюся кожної ночі,
Що скоро це все мине.

Я сподіваюсь, що небо
Палати буде не від вогню,
Що будуть чарівні червоні закати
У травні, після дощу.

Що ми повернемось до рідної хати
Прибрати старе сміття,
Що будуть нас лагідно обіймати
Батьки та уся сім'я.

Що більше не будуть
Покинуті речі
Самітно чекати біди,
Що наші могутні, широкії плечі
Ось-ось скинуть жах війни.

МРІЯ

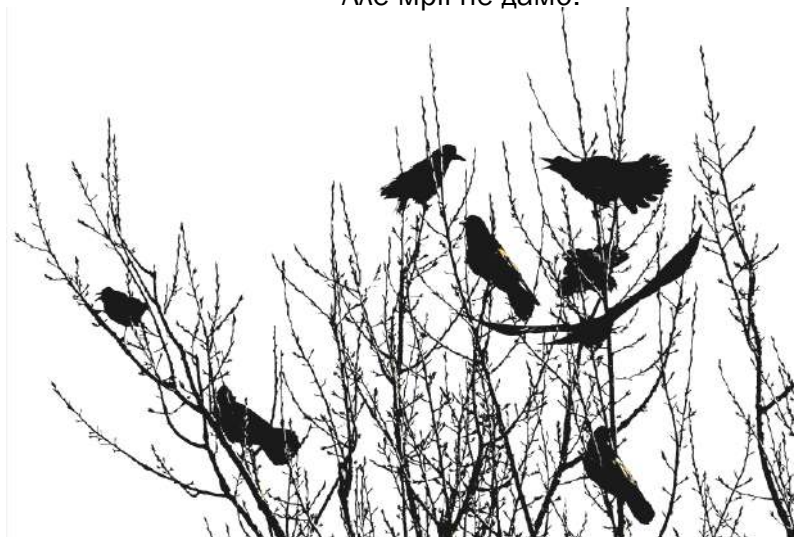
Як пожовкле листя стогне
Відірвавшись з гілля в мить,
Ми тікали в край широкий,
Покидаючи поріг.

Ми збирали швидко речі,
Озираючись назад,
Там стояли наші вежі,
Й сльози стигли на очах.

Полишали місто птахи,
Відривались від гнізда,
Полетіли на чужбину,
Бо холодна йде весна.

Бо надія у валізах
На вокзалах, у метро,
Кожен з нас, мабуть, з заліза,
Береже в собі добро,

Щоб побачити як в Мрії
загоїлося крило,
Зможем жити без надії,
Але мрії не дамо!

ПИЖАМА С МИШКОЙ

Девочка резко открыла глаза,
На часах стрелки кричат: пять десять,
Вскочила с кровати и вдруг поняла:
Как-то быстро закончилось детство.

За окном яркие вспышки,
В голове оглушительный грохот,
Четко и ясно слышит малышка
Смелых военных крики и топот.

Девочка в первом классе,
Думала, совсем ничего не боится,
Но огромные танки в зеленом окрасе
Помогли в ее сердце страху вцепиться.

Розовая пижама с мишкой —
Все, что греет ее во мраке.
Спустя месяц затих братишка,
Похоронили с другими в сыром овраге.

Оранжевый свет ей теперь будет сниться,
Каждую ночь, закрывая глаза,
Будет видеть грустные серые лица,
Будет слышать охрипшие голоса.

Здесь больше никто не плачет.
В подвале тихо рыдает молчание.
Стакан чистой воды еще что-то да значит.
У всех в привычку вошло ожидание.

Ожидание встречи, банального счастья,
Ожидание света, простой тишины,
Надоело в подвале обстрелов бояться.
Где последние книги уже сожжены.

Вот и все. Тот кошмар завершился.
На братских могилах прорастает трава.
Никто не допустит, чтоб он повторился,
Не допустит на деле, а не на словах.

Время не лечит, но помогает простить,
То, что навечно теперь отразится
В лице старика, что не сможет забыть,
Как в подвале от бомб приходилось ютиться.

Сидя утром на кухне, девчонка опять
Вспоминает с улыбкой братишку.
Девочка взрослая. Ей давно сорок пять,
А она до сих пор хранит пижаму с мишкой.

О ЛЮБВИ

Он был в плену мятежных чувств о ней,
И с грустной мыслью о разлуке,
Жизнь проходила мимо с каждым днем,
Все ниже опускались его руки.

Да, мне с тобой безумно повезло,
Ты заменила пищу и свет солнца,
Но Миру абсолютно все равно,
Всё золото теперь на дне колодца.

Сгорали ночи, дни, часы, минуты,
Ломало кости, до смерти чужой.
Я был иным в тот миг, вот грянут гости,
Твердил без остановки: «Я другой».

Она была все чаще не своей,
И в голове лишь крики и туманы,
Ей снился он с железом за спиной,
Она была столь милой, но упрямой.

При лунном свете, в свой вечерний час,
До боли хрупкими, холодными руками,
Она лелеяла клинки, об свой душевный черный камень.

В тот день дождь лил , так, словно плакал океан,
А ветер выл подобен волку.
Его везли в слепую в кандалах,
Она бежала по осколкам.

Что вместе, что навеки врозь,
Они летели за руки навстречу солнцу.
Как жуткий сон, в поту горели двое,
Воспринимали их за незнакомцев.

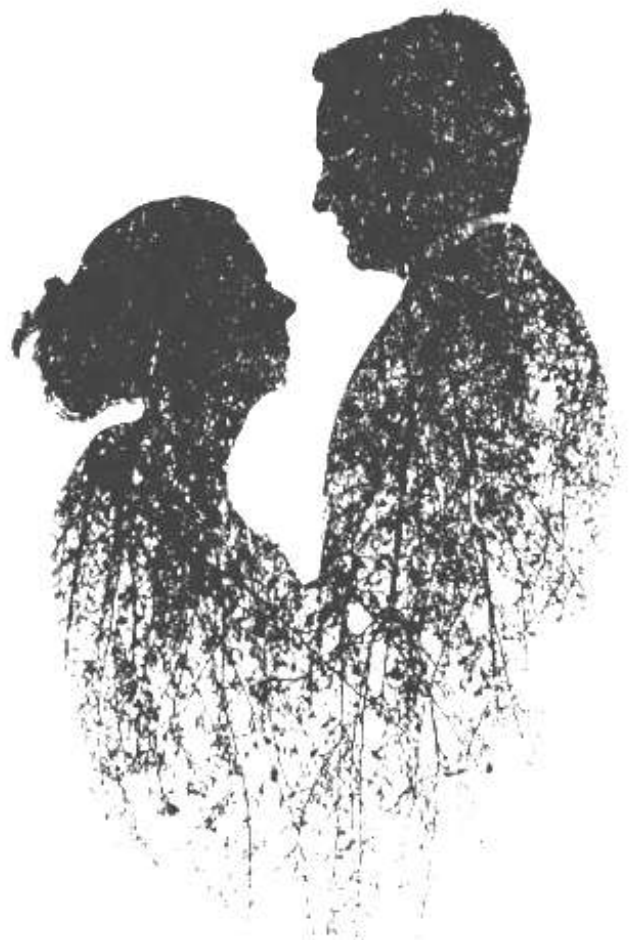
С деревьев сорвалась последняя листва,
Укрыв,свинцом залитые два тела.
И навсегда слегли в глуши,
Две юные влюблённые души.

ПРОЩАЛЬНОЕ

В задорном танце мыслей — Вы,
Жизнь окружили караулы,
Прости, ведь не хотел войны,
Но я страдал от диктатуры!

Рисую кровью на холсте,
С твоей губительной натуры,
А в голове лишь гром и шторм,
Вы обращаетесь в скульптуры.

Я благодарен Вам за всё,
Стою босой, трясёт, стою,
Стреляют в голову, в упор,
Прости меня. Я Вас люблю.

АВТОР: КАТЕРИНА ОСТАПЕНКО

3 МЕД. Ф-Т, 4 КУРС

НОВІ ЗАХОПЛЕННЯ

Найкращий подарунок — це той, у який ми вкладаємо свої почуття, а ще краще, коли він виготовлений власноруч. Із початком введення карантину я вирішила спробувати себе у нових хобі, вибір зупинився на в'язанні. Чому саме іграшки? Бо вони ж такі класні! Можна самому обирати

кольори, форму, взагалі що саме будеш в'язати. Вільна кастомізація виробів дозволила зробити багато влучних подарунків друзям, висвітливши їх вподобання.

Наразі, у такий складний для нас час, я знаходжу втіху у в'язанні, а іграшки поштою відправляю друзям та однокурсникам у різні

куточки країни, де вони зараз перебувають. Це дуже підіймає настрій як мені, так і їм. Довкола весна — чарівний час для нового життя. Усі перешкоди вдасться подолати, коли бережеш у серці гармонію та вдячність.

<https://cutt.ly/UKatOMS>

ТОБІ, МОЯ УКРАЇНО

Тобі, моя Україно,
Вся гідність і пошана,
І всім твоїм героям
До землі низький уклін.
Хай живе і процвітає
Наша славная держава,
Хай буде чути всюди
Михайлівського дзвін.

Тобі, моя Україно,
Любов і слава мужня,
Тобі, моя єдина,
Життя щасливий сміх,
І у велике коло миру
Родиною ми станем дружно,
Нехай живе і веселиться
Наш козацький рід

Закохаймось, українці,
У красу землі своєї,
У степи, лани широкі
І в оту волошку в полі,
Що яскраво майорить
В полі-небесах блакить.
Закохаймось, українці,
В мову нашу солов'їну,
І нехай українська пісня
Аж до неба вгору лине!
Хай почують її всюди
У Москві, Карпатах, Римі
У Парижі і Берліні
Бо українці — славні люди!
Тобі, моя Україно,
До землі низький уклін,
Молитва на колінах
І долі щирий дзвін!

СКАЖЕШ МЕНІ?

Скажеш мені,
Коли наше небо знов стане мирним,
І ворог не буде ступати по рідній землі?
Кожен із нас є невимовно сильним.
На Батьківщині місця не було війні.

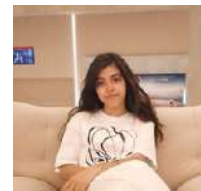
Ти говори
Про все те, що вбачаєш,
Думками і серцем я поруч з тобою.
В тому підвалі їсти що маєш?
Будь там для себе міцною стіною.

Ти не мовчи
Про ті вибухи, спалахи в небі, сирени і гради,
Про холод, хвороби, втому і страх.
Мені не потрібно від тебе ні краплі
бравати,
Знаю, наскільки ти мужній, навіть у снах.

Частіше дзвони,
Як голос твій чую, я начебто вдома,
Стою і готую той самий духмяний піріг.
Зараз цей біль не виразить мова,
Але вірю у те, що чекає попереду зліт.

Чуєш?
Спи побільше, але слухай тишу,
До звуків пострілів не звикай,
Бережи себе, одягайся тепліше,
Я завжди з тобою — про це пам'ятай.

Зустрінемось знову, як тільки розквітне бузок.
Вважаєш мене занадто мрійливою?
Сперечатися пізно, мною вибраний строк,
Я вірю всім серцем:
Тільки пісні птахів незабаром лунатимуть над
Україною.

НЕПЕРЕМОЖНИЙ ХАРКІВ

Місто моє рідне,
Місто-велетню —
Харкове, мій любий!
Трапилося жахіття,
Невидане землі.
Настала ніч, і сонце наше мирне
сіло...
На день воно вже стало не таким!
А іншим, зовсім іншим!
Бо над нашими полями,
Лугами і степами,
Дорогами безперервно літають
ракети!
І сонце вже не сяє, а молить,
Молить окупантів, безсердешних звірів
Зупинитися.
Зупиніться! Діти помирають,
Жінки, солдати, громадяни
Нашої славетної, сильної України!
Але вони не чують, все вбивають,
Бо вони не знають —
З нами боротися не можна!
Харкове, ти знай —
Це все випробування!
Ти переможеш, вір!
Нас не зламати!
Ми єдині!

Я
Харків

ЛЮБОВ ДО МІСТА

Мій городе, кохане моє місто,
Без тебе, без твоїх відмін,
Прожити й секунди я не зможу,
За тебе життя своє віддам,
Не клипаючи оком.
За це яскравеє життя
Я вдячна тобі, городе.
Люблю по вуличках твоїх ходити,
Люблю дивитись й ненадивлятись живописом твоїм,
Люблю читати я Сковороду,
Люблю пишатись Афанасьєм.
З дитинства я люблю свій край, а особливо своє
місто,
Усе життя кажу я всім про цю нестримную любов.
І з кожним днем гарнішим станеш ти,
І я кохатиму тебе.

ТИША

Розкажу свою історію!
Закінчивши художню школу, я почала все рідше повертатись до фарб, а згодом і зовсім їх закинула на далеку полицку. І, на мій превеликий жаль, повернулась до них через таку страшну подію — ВІЙНУ!

Завдяки творчості я змогла вилити свої емоції, які переживала і не могла стримувати в собі.

Я обрала саме цю картину для «Бібліотерапевта», бо вона змогла наповнити мене емоційно. На ній зображено ставок, який знаходиться біля будинку моєї бабусі, яка живе далеко від мене. Це є моє місце сили. Я люблю спостерігати як прилітають та покидають його качки, як березки змінюють свої кольори. Я відчуваю спокій, тишу та медитативний стан, сидячи на цьому березку.

І от коли мені не вистачало спокою душі, я й вирішила поринути в творчість та по пам'яті намалювала цей до боли рідний пейзаж. Я на цей час забула про проблеми навколо, про жахливі події сьогодення. Це допомогло мені набратися енергії та мотивації рухатися далі, адже все буде Україна!

Малюнок Дарії Демчук

ДУМКИ

За вікном весна, квітки,
Сонечко яскраво світить,
А в голові лише думки,
Які ніхто і не помітить.
Вчора усмішка й цілунок,
Чай із тортиком під вечір,
Вже сьогодні «подарунки»
Ми отримали за плечі.
Ми спимо, на дворі ніч.
О п'ятій ранку, ми в обіймах,
І раптом вибух з потойбіч,
І все неначе як у фільмах...
Ми сидимо на ліжку вдвох
Не розумієм, що робити,
Невже уздовж усіх епох
Хтось буде от-таке творити...
Оговтавшись через хвилину,
Розумієм: то — війна!
Мерщій пішли будить родину,
Казать сумні, страшні слова...
В душі тривога, страх і біль,
Усі прокинулись, не сплять,
Крик і розпач звідусіль,
За вікном усі шумлять.
За годину зрозуміли,
Що не жарти це, не сон,
Обійнявшись — оніміли,
Стиснув зуби, Ти пішов...
Я залишилась, не знаю,
Що робить, як далі бути,
Взяла подушку і ридаю,
Сльози ріками течуть.

Недовго думавши, зібралась,
Взяла валізу і хутчіш,
До дому я ледь-ледь дісталась,
З батьками разом спокійніш...
А серце рветься і болить
Про кожного з них пам'ятає,
Почувши від близьких «бомбить»,
Або, що десь там, щось стріляє.
Телефон в руках щодня,
Щогодінно, щохвилино,
Немов усі ми тут рідня,
Питаєм «Як ти?» безупинно.
І так вже шостий день підряд,
Сидим на голках ми щоночі,
Не знаєм чи впаде снаряд,
Чи сльози огорнуть нам ночі.
Все буде добре, все скінчиться,
Ми повторюєм щодня,
Защечечуть в небі птиці,
Ще збереться вся сім'я.
Залунає сміх дитячий,
Розквітнуть квіточки усюди,
Поцілунок наш гарячий
Не подінеться нікуди!
В голові лише «кохаю»,
Хочу це сказати усім,
Ще побачимось, я знаю,
Обіймемось, наче грім.
Ще трохи, друзі, все скінчиться,
Ми будем знову відриватись,
Нам є іще чому повчитись,
Готуйтеся, будем зустрічатись.

НАСТАЛА ВІЙНА

Серденько рветься і плаче душа,
Стони страшні у вогні виринають,
Чутно як плачуть, кричать матері,
Господи, Боже, помилуй дитятко!
За що це лихо таке нам прийшло?
Чим же, Господь ми тебе прогнівили,
Що вороже кров'ю нашою землю полили?
Як же це сталось, чому, і коли?
Що нерозгледіли ворога ми,
Гучно і вдень, і вночі, знову летять урагани.
Був тут будинок, і ось вже нема,
І знову життя обірвалось,
Там, де воно вирувало,
Вирва велика зосталась.
Серце чорніє, пустіє душа,
Очі немов кам'яніють,
Сльози, мов градом, течуть по щокам,
Але вже нічого не вдієш.
Щаслива колись Україна була,
Тепер же у горі сповита,
Ціна незалежності сльозами і горем полита.
Тож прийде той час, коли знову вона,
Так міцно стоятиме, як і до нині,
І знову над нею світанок зійде,
Розквітнуть сади і поля,
І знов завирує життя
В незламній моїй Україні.

ДОРОГА ЖИТТЯ

Усе цвіло, росло й буяло,
До нещодавна так було,
Тепер же глянеш — все зів'яло —
Прийшла війна — все чорним стало.
Немає дня, немає ночі,
Позападали людські очі,
Не сяють більше вже вони,
Немає в серці теплоти,
Усе, що дбали і збирали
Забрали кляті вороги.
Вони життя в людей забрали,
Дітей маленьких повбивали.
Сльозами очі людські залиті,
Немає прощення катам,
Хай будуть всі вони убиті.
Та нашу неньку нездолати,
Бо сильні духом усі ми,
Її ми станем підіймати:
З колін, полону визволяти,
Бо наша рідна Україна
Така єдина в світі є.
Ми зробим все, щоб ворога здолати,
І буде син, і батько, й мати,
І незалежна ненька наша,
Як завжди буде процвітати!

ВЕСНА

весна.

за тисячі верств — тисячі життів.
магнолії цвітуть, як уві сні.
що ти бачиш на небі, скажи?

країна.

де душа живе без слів,
бо любов — мікс почуттів,
яких не пояснити.

місто.

пам'ятає твої сліди,
бо воно — це є ти,
любов, розлука, дитинство.

серце.

залишиш там в рідній землі,
де повітря пам'ятає сміх,
де по справжньому щасливі ми.

ЖАЛЬ ТЫ НЕ УЗНАЕШЬ БОЛЬШЕ

Жаль ты не узнаешь больше
Как пахнет кофе за час до встречи,
Как не найдёшь уже лучше,
Перед тем как погасли свечи.

Не обидешь, не полюбишь,
Она не скажет, что внутри.
Купидона неверный выстрел
Оставит рану на груди.

В палитре тех уже не сыщешь,
Ту самую искорку вдали.
Она дарила тебе вечность,
А ты заставил себя забыть.

Жаль ты не увидишь больше
Эмоций дождь, что ее залил.
Ведь она тогда прекрасно
Страдала и без света софит.

СОЛНЦЕ СВЕТИТ ТАК ЯРКО

Солнце светит так ярко,
Там, где мир начали уничтожать.
Почему я сижу там,
Где предков начали убивать?

Сплин крутится вокруг да около,
Расскажи, как сердце не распясть?
Если верил, что не забыто,
Весь ужас, что был лет 5.

Противоположностей очень много,
Тонкостей в одинаковых вопросах.
Отныне Каин посчитал: довольно!
От доброты и брата отрёкся.

Теперь не будет как прежде,
Очень трудно все осознать.
«Ничто не забыто, никто не забыт»
Никак нам уже не понять.

Я ДУМАЛ, ЭТО ТВОИ СЛЁЗЫ НА СТЕКЛЕ

Я думал, это твои слёзы на стекле,
Я думал, а это лил прохладный майский дождь,
Растворял тишину, повисшую во мгле.

Почему ты так мне не даёшь
Услышать твоей песни незаконченный мотив?!

Я надеялся. Я ждал
И ненавидел сам себя,
И проклинал за то, что
Мог лишь надеяться и ждать.

И каждый день
Тебя заново терять.

Я сам. И фото в рамке на камине
Стоит желтеет, но не припадает пылью.
А где же та, чей божественный портрет
Расположился в сердце на много-много лет?

Я сам уже довольно долго,
Не сам был я в один чудесный вечер.
Помнишь? Я нёс букет, чтоб подарить
Тебе, любимая, при встрече.

Помнишь ночи лунной блаженный свет?

Тогда я посвятил тебе
Свой первый пламенный сонет,
Дорогая, а я ведь вовсе не поэт.

А помнишь тот вокзал?
Весь город ещё спал,
Когда я тебя на поезд провожал.

Как тебя тогда я целовал!

С болью в сердце отпускал.

Помнишь страшный сорок первый?

Как ты молчала...

Боже, как же ты молчала!

Видю, как сейчас, твои глаза.

Твой друг верный,

На всякий случай, прощался навсегда.

У нас миллионы этих «помнишь».

Скажешь, мы с тобой счастливы?

Но я один с израненной душой,

Твоё тело испепелил Освенцим.

В ушах, в пульсации крови

предсмертный

Крик ревел: «Не смог и не сумел!».

Задыхаюсь, но несю букет к твоей
могиле,

Которой даже нет. Всё той же ночи
лунной

Меркнет свет во мгле...

Почему ты так мне не даёшь

Посвятить тебе мой последний
пламенный сонет?!

Я думал, это твои слёзы на стекле.

Я думал, а это лил прохладный майский
дождь...

АВТОР: МАРИНА ГУРСЬКА
4 МЕД. Ф-Т, 1 КУРС

АВТОР: МАРГАРИТА ГАУРГОВА
4 МЕД. Ф-Т, 4 КУРС

ОЛЕНЬ МОРОЗОВА

Моя картина «Олень Морозова» була намальована по трилогії «Тінь та кістка» американської письменниці Лі Бардуго. Саме ці книги допомагали мені на початку війни відволікатися від новин.

Трилогія розповідає про врятування світу від тіньової армії. Для картини я обрала саме оленя. Він, як на мене, шляхетна та витончена тварина, тим паче, у даному творі є символом перемоги та сили.

Малюнок Марини Гурської

ДОЛОНЬКА МИРУ

Сьогодні мир в Україні не є абстрактним бажанням, це усвідомлена мета, адже за мирне існування, за право жити у власній державі триває боротьба на сході та півдні нашої країни. І найвищу цінність миру, який є запорукою щасливого життя, сьогодні відчула кожна українська родина. Цим малюнком ми з моїм молодшим братом хотіли показати, яким важливим та цінним стало це слово «мир» для нашого маленького підрастаючого покоління. Та як змінилися цінності не тільки в дорослих, а й у наших малюків.

Малюнок Маргарити Гаургової

ФОТОПОГЛЯД

АВТОР ФОТО: ДАР'Я ЧОРНА

ВЕСНЯНЕ НАТХНЕННЯ

Природа навесні надзвичайна та здатна надихнути на нові звершення. Варто тільки знайти цей стимул у повсякденних дрібницях, що нас оточують.

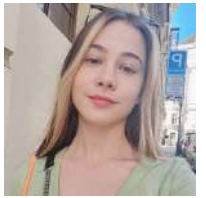

АТМОСФЕРА УКРАЇНСЬКОГО СЕЛА

Привіт, друже! Наша рідна Україна, а разом з нею Харків, переживають зараз скрутні часи. Багато хто з моїх знайомих виїхав у село, і я не виняток. Хочу поділитися з вами чудовими фото весни в українському селі Великі Солонці, Полтавської області.

САКУРА

Нехай життя в Україні процвітає, наче квітонька сакури навесні.

КОНТАКТИ:

м. Харків,
пр. Науки, 4
тел. (057)7077209
моб. (097)9937709
e-mail: km.kustova@knu.edu.ua

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Киричок І.В. (головний редактор)
Русанова О.А. (відповідальний редактор)
Кустова К.М.
Гаєва Н.Д.

НОМЕР ПІДГОТОВЛЕНИЙ ЗА СПРИЯННЯМ

Патинко Єлизавети —
представниці студентського
самоврядування,
2 мед. ф-т, 2 курс, 11 група

